

4. "Do not judge me without know" / „Не ме съдете без да ме познавате”

Томас е момче на 15 години. Неговите жестове и начини за изразяване се виждат на неговите съученици като доста „женски”. Поради тази причина някои от тях не искат да общуват с него. Той обаче не се притеснява особено от това, защото обикновено е заобиколен от добри приятели. Миналата година един по-голям ученик се включва в класа, за да повтаря годината. Новият ученик, Джейми, не оставя Томас на мира. Нарича го „гей”, „момиченце” и още много други цветисти обиди. Той дори заплашва един от най-добрите приятели на Томас – Хуан – и му се подиграва, само защото е в компанията на Томас. Това кара Хуан да започне да избягва Томас до такава степен, че дори не иска да го вижда. Томас не може да спре да плаче. Той е тъжен и не разбира защо най-добрият му приятел може да го третира по такъв начин. В същото време майка му и сестрите му го успокояват и се опитват да го ободрят. На следващия ден майката отива в училището, за да разговаря с класната ръководителка. Тя казва, че смята това поведение за нормално на тази възраст, но обещава да говори с Хуан, с Джейми и с останалите от класа. На следващия урок тя разговаря с Хуан за приятелството и ценността на различията. Хуан слуша внимателно, а през това време Джейми прави неприлични знаци към Томас. След урока Томас се чувства по-добре, но все още е уплашен. Представя си какво може да се случи ако излезе на игрището или трябва да сменя екипа си в съблекалнята – точно в такива моменти Джейми го зашлепява по врата, дърпа му ушите и му се подиграва, докато останалите момчета от класа само гледат без да правят нищо, за да променят положението. Един ден след междучасие, Томас намира бележка от Хуан, който го моли да се срещнат по-късно същия следобед в неговата къща и да си поговорят. Томас отива в дома на Хуан, а последния го прегръща и го моли да му прости, защото го е било страх и му е било дотегнало хората да му се подиграват, но че е разбрал колко несправедлива е ситуацията. От този ден насетне Хуан и Томас са най-добри приятели и не обръщат внимание на обидите на Джейми.

Реакциите на участниците са следните: съучениците почти не реагират, наблюдават, но не се включват; първоначалната реакция на класната ръководителка е доста неприемлива, защото тя обявява обидите и тормоза за нещо нормално; в крайна сметка дискусиата в клас подобрява ситуацията за Томас и Хуан, но не разрешава проблема свързан с насилника; родителите на Томас го подкрепят и търсят решение заедно с училището.